

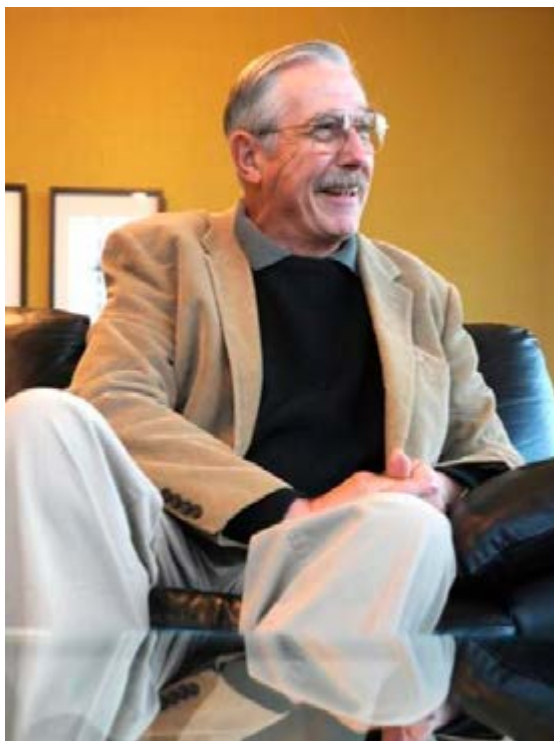
De Davis[®]methode

voorkomen en oplossen van leer- en gedragsproblemen



Vereniging van
Davis Counselors





Ron Davis, de ontdekker van de oorzaak van zijn eigen dyslexie waarmee hij anderen kan helpen hun dyslexie te corrigeren.

online | De grondlegger Ron Davis



Vereniging van
Davis Counselors

© MMXX Vereniging van Davis Counselors.

Uitgegeven door: Vereniging van Davis Counselors.
Ontwerp en opmaak: Mezzaluna, Zaandam.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Inleiding	5
Visueel ruimtelijk denken	6
Kenmerken van beelddenken.....	7
Kenmerken van dyslexie.....	7
De Davis®methode	8
Wat houdt de Davis®counseling in?	8
Wat is de kracht van de Davis®methode?	9
Waarom klei?	10
<i>Ervaringsverhaal</i>	12
DLS Voorkomen en oplossen van leerproblemen	
Voorkomen	14
<i>Ervaringsverhaal</i>	15
Oplossen:	
Davis®counseling voor verschillende hulpvragen	
Dyslexie	16
<i>Ervaringsverhalen</i>	17

Dyscalculie	20
<i>Ervaringsverhaal</i>	21
AD(H)D	22
<i>Ervaringsverhalen</i>	23
Autisme	25
<i>Ervaringsverhalen</i>	25
Dyslexie anders bekeken	32
Tips voor leerkrachten	36
Tips voor ouders	37
Links	39

A high-angle, close-up photograph of a vast stadium filled with rows of bright green plastic seats. The seats are arranged in a grid pattern, receding into the distance. In the middle ground, one seat is a distinct yellow color, standing out from the rest. The lighting is bright, casting soft shadows between the rows of seats. The text 'ANDERS DAN DE REST' is centered over the image in a white, sans-serif font.

ANDERS DAN DE REST

Inleiding

Anders dan de rest...

Ik zit in de klas en doe mee. Tenminste zo lijkt het. Ik begrijp niet altijd wat er van mij verwacht wordt. Maar de andere kinderen begrijpen dit wél. Dus ik houd me maar rustig en stil want dan val ik het minste op.

Als ik zo meteen maar niet de beurt krijg. Oh, want dan weet ik het niet. En dan lachen ze me vast weer uit. Was ik maar thuis...

Ik voel me altijd al anders dan de rest. En het maakt me ook boos. Maar dat laat ik niet zien. Dat doe ik thuis...

Daar kan ik toch niks aan doen...

Ze zeggen tegen mij dat ik vervelend ben... Maar ik doe toch niks? Wat een gedoe altijd, dan moeten ze maar normaal doen tegen mij... School is saai en ik móet er naartoe... pfff

Ik probeer wel te doen zoals ze van mij verwachten maar het gaat steeds mis. Daar kan ik toch niks aan doen...

Als ik maar héél hard mijn best doe dan vinden ze mij vast aardig...

Je kunt het aan iedere volwassene vragen en iedereen heeft zijn of haar eigen verhaal. Voor sommigen was school leuk, maar voor anderen is school letterlijk overleven geweest. En nu gebeurt het nog steeds. De kinderen die om aandacht schreeuwen door hun hinderlijk gedrag, maar ook het stillere kind dat zich wegcijfert. Hoe zou het zijn als dat niet hoeft? Als ieder kind zich lekker en ontspannen zou kunnen voelen? Als ieder mens zijn of haar eigen talent zou kunnen uitbreiden?

Als je dit als volwassene herkent, wil je heel graag dat kinderen dit niet meer mee hoeven te maken. Met de Davis®methode is het mogelijk deze frustratie te voorkomen en/of op te lossen. Laat de Davismethode je helpen de talent in te zetten. Zo kom je in je kracht te staan!

Visueel ruimtelijk denken

Visueel ruimtelijk denken is een begrip dat wetenschappers hanteren voor het denken en het leren in beelden. Internationaal worden de begrippen 'visuo spatial memory', 'visuo spatial thinking' en 'visuo spatial learning' gehanteerd.

Onderzoeken op het terrein van beelddenken zijn onder andere gepubliceerd door Robert Sternberg, Li-Fang Zhang, Linda Silvermann en Jaap Murre.

Wij noemen het verder voor het gemak beelddenken.

In het verleden werd het begrip beelddenken vaak geassocieerd met problemen, waaronder lees- en spellingproblemen. Er werd voornamelijk aandacht besteed aan de zwakker ontwikkelde kanten van de beelddenker. Tegenwoordig is er juist veel aandacht voor de voordelen en bestaat er een tendens om beelddenken ook als een 'gave' te zien.

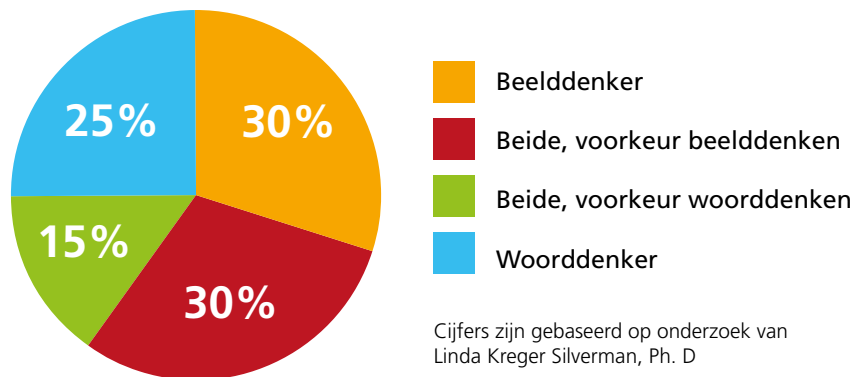
Iedereen wordt als visueel ruimtelijk denker/beelddenker geboren. Beelddenken doe je met al je zintuigen. Voordat een baby zijn moeder ziet ligt hij al te kraaien in de wieg, zich verheugend op eten. Hij heeft haar voetstappen gehoord op de trap, hij

heeft haar geroken en voordat haar hoofd om de hoek van de deur komt heeft hij haar in zijn hoofd al gezien.

Gemiddeld tussen het vierde en negende levensjaar integreren we het woorddenken, het redenerende denken. Als je redenerend kan denken, kan je leren lezen en rekenen met symbolen. In ons onderwijs moet ieder kind vanaf 5 jaar gaan leren lezen, ze beginnen met letters en later met woordjes en zinnen.

Als je echter het woorddenken nog niet of nog niet volledig geïntegreerd hebt, dan kun je dyslexie ontwikkelen. Als je voorkeursdenken nog voornamelijk beelddenken is, dan ben je nog niet in staat om met symbolen om te gaan. Je begrijpt niet goed waar het over gaat, maakt fouten, begrijpt niet waarom, je raakt gefrustreerd en je gaat proberen fouten te vermijden en dan ontstaan de symptomen van dyslexie. Alle kinderen in onze maatschappij met een dyslexieverklaring waren nog voornamelijk beelddenkend op het moment dat zij op school moesten leren lezen.

***Wist je dat
60% van de mensen
een voorkeur heeft
voor beelddenken...
en toch organiseren we
de wereld lineair!***



Kenmerken van beelddenken

Ron Davis heeft wel 40 gedragskenmerken beschreven die horen bij leer- en gedragsproblemen.

Als iemand meer dan tien van deze kenmerken of symptomen vertoont, is dat een indicatie voor een andere manier van denken die kan leiden tot verschijnselen van dyslexie, dyscalculie of AD(H)D.

Kenmerken van dyslexie

- Heeft een hoog IQ, maar schooltests zijn mager; komt mondeling beter uit de verf dan schriftelijk.
- Heeft moeite aandacht te richten; is zeer actief of juist een dagdromer.
- Lijkt problemen met gezichtsvermogen te hebben, hoewel oogonderzoek geen afwijking aan het licht brengt.
- Onhandig, ongecoördineerd, slecht in bal- en teamsporten; heeft moeite met fijne of algeheel lichamelijke motoriek; is snel bewegingsziek.
- Telt op de vingers of gebruikt andere trucjes om berekeningen uit te voeren; kent antwoorden, maar kan die niet verwoorden of op papier zetten.
- Heeft een uitstekend langetermijngeheugen als het gaat om ervaringen, locaties en gezichten.
- Kan de clown van de groep zijn, een lastig geval, of een zeer stil persoon.

online | De 40 kenmerken van dyslexie

De Davis® methode

Bij de Davis®methode krijg je technieken aangereikt om de verwarring bij jezelf weg te nemen die je als beelddenker in een woorddenkende leeromgeving hebt opgelopen. Je leert ook om je verwarring te herkennen. Wat helemaal niet zo gemakkelijk is, juist omdat je er op zo'n moment middenin zit. Maar als je weet hoe het werkt is het eigenlijk heel simpel. Zo komt er rust in het brein en gaan de beide hersenhelften veel beter samenwerken. Dat is essentieel voor lezen en leren.

Daarnaast ga je je beelddenkersaanleg inzetten bij lezen, spelling, rekenen enzovoort.

Wat houdt de Davis®counseling in?

Een Davis®counseling is geen reken- of taalonderwijs, maar een methode die bij alle leerprocessen toe te passen is. Je leert geen trucjes, maar simpele basisprincipes die je op je eigen manier toepast. Je ontdekt:

- hoe je controle krijgt over je dyslectische / beelddenkende- brein
- hoe je je aandacht kunt richten
- hoe je je speciale manier van dyslectisch denken kunt gebruiken om het leren makkelijker te maken.

Zowel volwassenen als kinderen leren hoe ze deze nieuwe vaardigheden kunnen toepassen om hun leerproblemen op te lossen. Snel en effectief.

- een individuele counseling van in principe 30 uur
- werkt alleen voor gemotiveerde beelddenkers
- het is een korte intensieve training
- tijdens het startgesprek worden doelen vastgesteld
- de samenwerking van de hersenonderdelen komt in balans
- de cliënt gaat samen met de counselor op zoek naar de oorzaak van de verwarring, dit noemen we de trigger. Dit kunnen letters, leestekens, cijfers, woorden of begrippen, maar ook bepaalde situaties zijn.

Wat is de kracht van de Davis® methode?

Ronald Davis heeft als ervaringsdeskundige samen met Amerikaanse wetenschappers de Davis®methode ontwikkeld. Deze methode bestaat al sinds 1982 en wordt inmiddels wereldwijd in meer dan 40 landen toegepast.

De Davis®methode sluit aan op de manier waarop beelddenkers denken en leren en bestaat onder andere uit de volgende onderdelen:

- ontspannen leren focussen (oriënteren)
- evenwichts-, kruis-, en ooghandcoördinatie oefeningen
- werken met klei, zodat de beelddenker eigen beelden kan maken bij de beeldloze woorden
- leren gebruik te maken van verschillende technieken die samenwerking van hersendelen bevorderen

Waarom klei?

Hoe goed we ook begrijpen wat fietsen is, we zullen de eerste keer toch van de fiets vallen. Echt kunnen fietsen vereist dat we op een fiets stappen en erop rijden. We moeten het in de werkelijkheid doen om het werkelijk te kunnen. De vraag is nu, hoe kunnen we een woord werkelijk kennen? We kunnen er niet opstappen en erop rondrijden. Maar we kunnen het in werkelijkheid maken.

Creativiteit maakt voor de dyslecticus wezenlijk deel uit van het leerproces. Ware kennis vereist creativiteit. Wij, en in sterkere mate de beelddenkers onder ons, leren alleen die dingen die we zelf tot stand brengen. Als we iets van buiten leren of we gaan iets begrijpen, dan hebben we natuurlijk iets, maar de kennis zit minder diep dan bij iets dat we zelf hebben gecreëerd. Wanneer we iets helemaal zelf creëren, in de vorm van een beeld dat de werkelijkheid correct weergeeft, dan wordt dat deel van ons, het wordt deel van ons intellect. Wanneer we ergens kundig in zijn, dan wordt het deel van ons denkproces. Omdat je het zelf hebt bedacht en gemaakt, zul je gemakkelijk de juiste verbanden kunnen oproepen in je brein: het zijn immers jouw associaties.

Wanneer we iets van buiten leren of iets begrijpen, dan hebben we iets op verstandelijke wijze gecreëerd. Met andere woorden, we hebben voor dat ding, beelden of klanken in onze gedachten gevormd. Wanneer er sprake is van ware kennis, is het niet alleen op verstandelijke wijze gevormd, het bestaat dan ook in de werkelijkheid. Wat alleen op verstandelijke wijze bestaat, in onszelf, wordt op z'n best begrepen; willen we echter tot ware kennis komen, dan moet het buiten onszelf worden gecreëerd.

Wanneer we van klei een voorstelling maken van een woord, dan creëren we die voorstelling in de werkelijkheid.

Wanneer we van klei een voorstelling maken van een woord, en daar aan toevoegen hoe het woord eruit ziet en hoe het klinkt, dan hebben we dat woord in de werkelijkheid gecreëerd. We hebben ons het woord eigen gemaakt.



***Vertel me iets en
ik zal het vergeten,
Laat me iets zien
en ik zal het onthouden,
Betrek me erbij
en ik zal het begrijpen.***

Ervaringsverhaal

Het verhaal van S, onze zoon van 9 jaar met dyslexie,

Vanaf groep 2 kwamen de eerste signalen dat onze zoon S moeite had met letters, kleuren, dagen van de week etc. ...

In groep 3, toen het leren lezen echt begon, werd dat steeds duidelijker.

Lezen werd een plaag, hij zag het gewoon niet.

Een zoektocht begon. Wat was er aan de hand?

School adviseerde een intelligentietest, echter wij als ouders twijfelde niet aan S zijn intelligentie.

En zo tobden we voort. Wat we ook probeerden, het leren van letters of het stampen van woordjes, hij vergat ze net zo snel als dat hij ze geleerd had.

Toen kwam het tussenrapport van groep 4 waar wij als ouders trots op waren want we zagen wel dat S, ondanks dat hij het erg moeilijk had, heel hard zijn best deed.

Tijdens het gesprek n.a.v. het rapport was onze verbazing dan ook erg groot toen de leerkracht het woord "zitten blijven" liet vallen. Dat was een schok, dat zagen we niet aankomen.

Omdat S zich zo fijn voelt in zijn groep en hij er veel vriendjes en vriendinnetjes heeft, vonden wij zitten blijven geen optie.

Inmiddels hadden wij zelf ook ons "huiswerk" gedaan en na eindeloos googelen zagen wij zoveel overeenkomsten met dyslexie. Tijd om in gesprek te gaan met de intern begeleidster van school.

In de goede gesprekken met haar werden de resultaten op taal en spelling

geanalyseerd, waaruit bleek dat S in aanmerking kwam voor een onderzoek naar dyslexie.

Alles werd snel in gang gezet en nog voor S naar groep 5 zou gaan werd hij getest, waaruit ernstige enkelvoudige dyslexie (zoals ze dat noemen) bleek. Hij kwam in aanmerking voor begeleiding. Begin groep 5 begon S met de dyslexiebegeleiding.

Dit betekende voor ons als ouders elke dag dyslexiehuishwerk. Na een aantal maanden volgden de eerste test en de resultaten. S bleek niet of nauwelijks vooruit te zijn gegaan door de behandeling.

De weerstand tegen het dyslexiehuishwerk werd steeds groter bij S en lezen werd traumatisch.

Een moeilijke tijd volgde voor S, die steeds meer uit balans raakte en veranderde van een vrolijk ventje dat graag naar school ging, naar een dwars jochie dat elke dag met tegenzin, buikpijn en hoofdpijn naar school ging. Hij liep meer dan op zijn tenen. We wisten het ook niet meer en overwogen een school voor speciaal onderwijs of privéonderwijs, maar dat blijkt nog niet zo gemakkelijk.

En toen vertelde S zijn lievelingstante dat ze een boek had gelezen "De gave van dyslexie". Kijk daar eens naar, zei ze. Probeer het!

Na het lezen van het boek, niet geheel overtuigd, zijn we toch op zoek gegaan naar een Davis counselor. En zo kwamen we terecht op de site van M.

Ik kan mij nog goed het eerste telefoontje herinneren dat ik had met M.

Ik vertelde haar dat ik erg sceptisch was en er eigenlijk niet zo in geloofde, maar

dat ik ook niet wist hoe het verder moest en dat ik haar op advies van tante belde. Waarom zou Davis wel werken, dan zou iedereen met dyslexie deze counseling wel volgen, toch?

Het eerste contact was direct prettig, open en eerlijk. Het voelde goed. M stelde een kennismaking voor met S om te kijken of een counseling voor hem zou kunnen werken.

Na de kennismaking bleek er wederzijds genoeg vertrouwen te zijn om de counseling te starten, waarbij wij nog steeds sceptisch dachten: al levert het maar 10% winst op, dan is het niet voor niets geweest.

Een week van intensieve counseling volgde. Het was op sommige momenten echt wel pittig en zwaar, maar wat hebben wij ons verbaasd over het geduld, de deskundigheid en de inzichten van M.

De positieve benadering en de samenwerking met M was een verademing voor S, maar ook voor ons als ouders.

En nu de vraag wat het heeft opgeleverd...

S leest! Steeds meer en meer. Elke dag merken we vooruitgang. Waar S zich eerst volledig verzette tegen elke letter die hij moest lezen, leest hij nu zonder daar erg in te hebben. De weerstand tegen lezen is weg, de druk is er af. Laatst kwam hij uit school en zei: mam ik moest voorlezen in de klas en dat vond ik zo leuk om te doen. Spelling is nog lastig, maar met de begeleiding van M werken we daar thuis verder

aan op een manier die leuk is voor S. In plaats van eindeloos en met tegenzin elke avond huiswerk te doen is er nu weer tijd over om te spelen en te ontspannen. Ook voor ons is M er steeds. Zeker nadat de dyslexiecounseling was afgerond bleef zij ons begeleiden en op de momenten dat we het even niet meer wisten hoe het moest, kwam daar het appje van M met: "even bellen?" Steeds zoekt ze mee en komt ze met ideeën.

Ze heeft S een dag geobserveerd in de klas om te kijken of daar nog winst te behalen valt, waarbij ze de leerkrachten tips heeft gegeven hoe ze S in de klas kunnen helpen.

S heeft veel geleerd van M en ze heeft hem een heel stuk zelfvertrouwen teruggegeven.

De counseling bij M was precies wat we nodig hadden. Hij gaat weer met plezier naar school.

Binnenkort gaan we van start met vervolgmodes. Daarna volgt de counseling voor rekenen.

Wij hebben er alle vertrouwen in, in S en M!

Wij zijn erg enthousiast over de Davismethode en wensen dat elk kind zijn eerste ervaring op school met taal zou krijgen via de Davismethode!

DLS Voorkomen en oplossen van leerproblemen

Voorkomen

De Davis® Leer Strategieën (DLS)
de Davis®methode toegepast in de klas

“Hoe verlaag je de werkdruk voor jezelf en je leerlingen in de klas?”

De Davis Leer Strategieën zijn gericht op de onderbouw en de middenbouw van de basisschool om dyslexie te voorkomen. Ze worden al aangeboden voordat kinderen met het leesonderwijs beginnen. Het zijn vaardigheden die de kinderen de rest van hun schoolcarrière kunnen toepassen.

Door het toepassen van deze eenvoudige strategieën/technieken bij je leerlingen en bij jezelf, creëer je rust, oriëntatie en motivatie in de klas. Op deze manier krijgen je leerlingen zelfvertrouwen en plezier in het leren.

Het doel: alle kinderen in een klas helpen om met meer gemak te leren lezen, schrijven en rekenen, gebruikmakend van de ervaringen bij dyslectische kinderen.

Voor alle kinderen

De technieken zijn zeven jaar lang wetenschappelijk gevolgd en getest. Hieruit bleek dat niet alleen kinderen met lees-, leer- en gedragsproblemen makkelijker gingen leren en betere resultaten boekten, maar dat *alle* kinderen erop vooruit gingen, ongeacht leerstijl of -niveau. Leerkrachten die deze technieken toepassen, zien dat kinderen rustiger werken en minder gefrustreerd raken.



Ervaringsverhaal

Sinds een jaar of 4 geef ik de Davis Leer Strategieën workshop aan leerkrachten in het basisonderwijs. Zij lopen vaak al jaren aantegen de leesproblemen die kinderen ontwikkelen in hun klas. Daarbij merken ze dat de methoden die scholen aanbieden, geen oplossingen bieden voor de problemen van deze leerlingen. Als ze vervolgens in de DLS workshop zien, lezen, horen én ervaren hoe het aanvankelijke leesproces ook kan worden aangepakt, is dat een bijzonder inzicht in hoe kinderen zonder problemen, ontspannen en met plezier kunnen leren lezen.

Het lijkt alsof iedereen uit het oog verloren is, hoe het brein van een kind werkt. Informatie die de wetenschap al voor een belangrijk deel in beeld heeft gebracht, wordt blijkbaar niet voor elke leerkracht beschikbaar gemaakt en niet in de methodes voor school verwerkt. Daardoor komen leerkrachten 'vast' te zitten in de (beperkte) mogelijkheden van hun schoolmethode.

De Davis Leer Strategieën omvatten alle theorie waarmee je met 5 thema's inzicht krijgt het leerproces van elk kind. Daarnaast voorzien de Davis Leer Strategieën in alle technieken die nodig zijn om kinderen te leren hoe ze hun focus kunnen beheersen en verantwoordelijk kunnen zijn voor hun eigen leerproces. Wat verder een heel groot voordeel is, is dat de leerkracht door het inzetten van deze strategieën zelf meer ruimte krijgt voor eigen creativiteit. Daarnaast kan de leerkracht elk kind de ruimte en mogelijkheden geven die het nodig heeft om te lezen en leren. Hierdoor

krijgt de leerkracht zelf ook veel meer rust en wordt het managen van de klas veel gemakkelijker.

Er zijn scholen in Nieuw Zeeland die al een aantal jaar met deze Davis Leer Strategieën gewerkt hebben en onverwacht mooie resultaten hebben geboekt. Een filmpje over deze school kun je vinden op:

[online | School in Nieuw Zeeland](#)

Ook in India is een school (met 4000 leerlingen en meer dan 200 leerkrachten) die prachtige resultaten boekt.

Hier krijgen alle nieuwe leerkrachten de DLS workshop. Zie de reactie over de DLS workshop op:

[online | School in India](#)

Hier in Nederland is in Amersfoort een basisschool die voor het 3e schooljaar de Davis Leer Strategieën in groep 3 toepast en daarmee mooie resultaten heeft. Deze resultaten hopen we het komend jaar te kunnen laten analyseren.

Oplossen: Davis® counseling voor verschillende hulpvragen

Dyslexie

Vaak zijn degenen die worstelen met dyslexie of dyscalculie creatief, fijngevoelig en goede waarnemers. Op school of op het werk komt dat er helemaal niet uit. Frustratie en eventueel gedragsproblemen zijn het resultaat.

Dyslexie (of dyscalculie) heeft alles te maken met hoe iemand denkt en leert.

Iedereen verwerkt informatie op zijn eigen manier. De meeste mensen gebruiken daarbij vooral hun linker hersenhelft. Mensen met dyslexie (dyscalculie) verwerken informatie juist veel meer met hun rechter hersenhelft.

De linker hersenhelft zorgt voor logica, volgorde, detail. De rechter hersenhelft is de kant van de beelden, kleuren, ideeën. Zo bezien is het niet gek dat veel dyslectici zo creatief zijn.

***“Logica brengt je
van A naar B,
maar verbeelding
brengt je overal “***

Albert Einstein

Denken vanuit de rechter hersenhelft wordt wel beelddenken genoemd. Denken vanuit de linker hersenhelft heet woorddenken.

Beelddenken is net als woorddenken een waardevolle manier van denken. Het is associatief en snel, met vaak veel originele ideeën en oplossingen.

Op school leer je lezen en rekenen op de woorddenkers manier. Voor een beelddenker is dat vaak moeilijk en verwarrend. Die verwarring en frustratie ‘dat het maar niet lukt’, raken je als sterke beelddenker emotioneel. Het hangt er maar net van af hoe goed je je eigen reacties op die verwarring weet te hanteren. Als ze je boven het hoofd groeien, wordt leren een hele opgave. Je raakt geblokkeerd, het kan lijken alsof de letters staan te dansen en zodoende steken de dyslectische symptomen de kop op.

Symbolen en woorden waar je geen accuraat beeld en/of betekenis bij hebt, kunnen bij een beelddenker heel gemakkelijk het lezen verstoren. Denk aan woorden als ‘de’, ‘het’, ‘een’. Als wij beginnen met leren lezen, zijn er wel beelden voor veel woorden, maar niet voor de lidwoorden. Dit zijn vaak de eerste woorden waar mensen met dyslexie moeite mee hebben. Zoveel van deze vaak kleine, moeilijk te verbeelden woorden zijn er niet, maar ze komen wel in iedere zin voor. Je leert met de Davis®methode hoe je daar met klei toch beelden bij kunt maken.

Daarnaast leer je hoe je de kleibeelden op zo’n manier in je kunt opnemen dat je er niet over na hoeft te denken. Je leert vaardigheden om deze en andere problemen op te kunnen lossen en je oefent daarmee. Zo kun je je mogelijkheden verder ontplooiën.

Ervaringsverhaal

Op school werd vaak gezegd dat onze zoon ongeïnteresseerd was en dat hij concentratieproblemen had. Ook reageerde hij fel als er iets gebeurde waar hij het niet mee eens was. Ons kind heeft dyslexie. Is heel graag buiten en als je iets uitlegt dan kan/doet hij het de volgende keer zelf. Leren vindt hij namelijk niet zo leuk om te doen, hij doet liever iets met zijn handen.

Via een informatieavond kwamen we in contact met een Davis counselor. In de intake is ons en onze zoon duidelijk uitgelegd wat we konden verwachten. Dat de counseling uiteindelijk langer duurde dan we in eerste instantie verwachtten was geen probleem. Onze zoon ging elke keer met plezier naar zijn counselor.

Hij mocht spelletjes doen, kleien, fouten maken, dingen vertellen. De counselor zag en voelde aan waar hij mee zat en wat niet goed ging. Samen met onze zoon probeerde ze deze dingen op te lossen door het kleien van poppetjes en letters. Elke keer als ik mijn zoon ging op halen, merkte ik dat hij er baat bij had. De counselor heeft ook op school aan de juffen uitgelegd wat de methode inhield en wat zij deed, zodat onze zoon op school ook de geleerde dingen uit kon voeren.

Onze zoon is gedurende de counseling rustiger geworden. Hij reageert minder fel als er iets gebeurt. Hij kan beter inzien hoe een actie – reactie verloopt of andersom. Nog steeds kunnen we bij problemen bij onze counselor terecht. Niet alleen onze zoon, maar ook wij als ouders. Als het op school even niet loopt, gaat hij naar haar toe of overleggen wij telefonisch.

Wij als ouders en onze zoon zijn heel blij dat deze methode op ons pad gekomen is. Hopelijk gaan ook leerkrachten inzien dat de Davismethode hen en de kinderen in de klas kunnen helpen. Soms moet je dingen bekijken en denken zoals een kind dat doet.

Ervaringsverhaal

“26 jaar en enorm sceptisch over het ondergaan van een counseling. Niemand heeft me ooit kunnen helpen of begrepen. Wat zou er nu dan anders zijn?

Dag één doorlopen met op het eind van de dag de afgesproken evaluatie van deze dag. Ik weet het nog steeds niet of ik dit wel wil, maar ik ga niet na dag één al stoppen.

Dag twee gestart met de afspraak om aan het eind van de dag weer te evalueren. Er wordt verder gegaan met dingen die we gisteren ook aanpakten aangevuld met nieuwe technieken, kleien en spelletjes. Aan het eind van de dag was mijn reactie: Ik weet nog steeds niet of dit het wel is, maar ik ben heel benieuwd wat de volgende dagen mij gaan brengen.

Elke dag blijkt een feestje te zijn. Er is iemand die me begrijpt, maar bovenal kan doen inzien dat ik enorm veel talenten heb. Dat ik mijn tijd mag nemen voor de dingen die ik lastig vind.

Vier maanden na de counseling: Ik moet een lastige toets doen voor mijn opleiding tot marinier. Puur en alleen maar theoretisch wat ik door het oefenen met plaatje bij interpunctie heel zuiver geleerd had. Resultaat? Ik maakte mijn toets het beste van allemaal, zelfs mijn meerderen konden hier niet aan tippen.

Nog steeds heb ik het gevoel dat sommige dingen van de counseling niet mijn ding zijn, maar het werkt wel.”

Ervaringsverhaal

van ouders met de Davis Counseling

In 2018 heeft onze zoon de Davis counseling gevolgd. Hij zat toen in groep 3 en was net 7 jaar oud. Reden dat wij gekozen hebben voor de counseling, was omdat onze zoon halverwege groep 3 vastliep op school met lezen. Ondanks dat het een pienter jongetje is, lukte het hem niet om woordjes te lezen. Hij draaide letters om, las vaak van rechts naar links, kon de letters moeilijk hakken en plakken en bij kleine verhaaltjes snapte hij ook niet wat hij had gelezen. Naast dat hij veel moeite had met lezen, nam zijn stotteren (hij stottert sinds zijn vierde) steeds meer toe. Stotteren hangt bij hem sterk samen met spanning en druk. Begin 2018 zagen wij als ouders, en op school merkten de juffen het ook op, dat hij totaal niet lekker in zijn vel zat. Hij was somber, niet meer vrolijk en onbezorgd en dat raakt je enorm. Hij had er veel last van dat hij bij de taalvakken op school niet mee kon komen, ging steeds meer stotteren, kwam niet meer uit zijn woorden, praatte steeds minder en durfde niet meer te spreken in het openbaar. We zaten als ouders met onze handen in het haar. Hoe kunnen wij hem helpen? Waar doen wij goed aan? Voor zijn stotteren zijn wij bij meerdere specialisten geweest, wat helaas niet tot een vermindering van zijn stotteren heeft geleid.

Van een familielid hadden wij gehoord over de Davis counseling en dat zij daar erg positief over waren. Toch waren wij niet meteen overtuigd om dat ook voor onze zoon in te zetten. Op internet lees je positieve verhalen over de Davis counseling, maar het reguliere traject staat er daarentegen kritisch in. Je wordt als ouder dan erg aan het wankelen gebracht.

Na overleg met school (zij hadden al meerdere positieve ervaringen opgedaan met de Davismethode) hebben wij een intakegesprek gepland bij een counselor. Wij zijn hiervoor met onze zoon bij haar geweest. Zij heeft spelenderwijs een aantal testjes met hem gedaan om te kijken in welke fase hij zit in zijn leesontwikkeling. Vervolgens is zij een avond bij ons thuis geweest om meer te vertellen over de counseling en om de uitkomsten van de testjes te bespreken. Zij was in dit gesprek open en eerlijk en wij voelden niet de druk om per se 'ja' te zeggen tegen de counseling. Voor de kinderen met wie zij had gewerkt, heeft ze gezien dat het positief heeft uitgepakt, maar een garantie voor onze zoon kon zij echter niet geven (dat kan niemand geven). Uit de testjes die zij met hem had gedaan, kwam heel duidelijk naar voren dat zijn hersenen nog niet toe waren aan het leesonderwijs. Dat was voor ons fijn te horen, want dat gaf hoop voor de toekomst (het ligt niet aan hem, maar aan het moment van het aanbieden van het leesonderwijs).

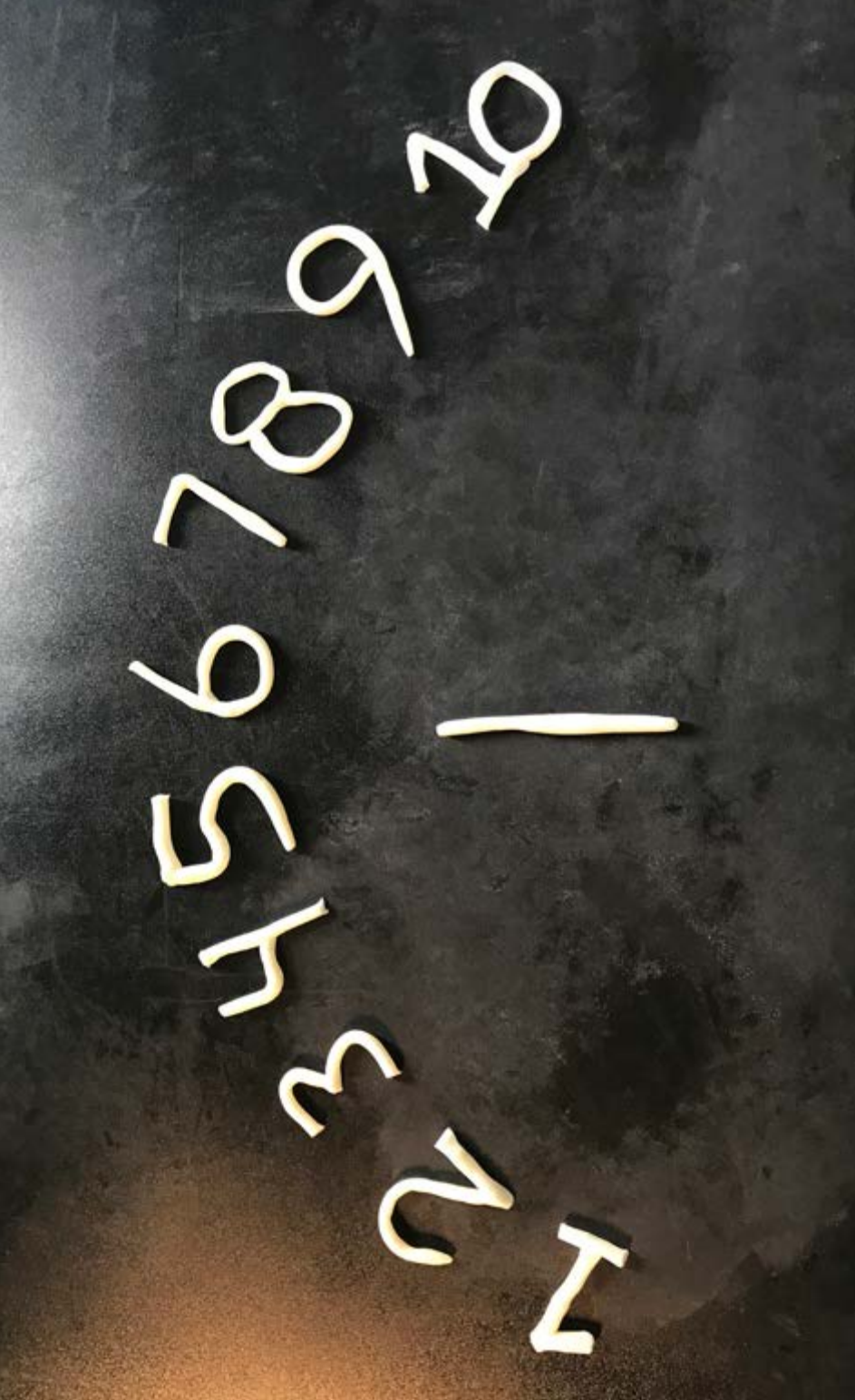
Ons onderbuikgevoel voelde goed bij de Davis methode en de counselor, waardoor we besloten hebben de counseling bij haar te volgen. Tijdens het traject, maar ook nu we een aantal maanden verder zijn, zijn wij zeer positief over de Davis counseling. Het heeft ons en onze zoon erg geholpen. Hij heeft technieken geleerd die hij kan inzetten bij het lezen, zit goed in zijn vel, is zelfverzekerder geworden en stottert beduidend minder. Het heeft bij hem een positieve flow teweeggebracht. Wat hier uiteraard in meespeelt, is dat hij een klik heeft met de counselor. Hij voelt zich veilig en fijn bij haar en zij heeft zijn vertrouwen gewonnen. Hierdoor heeft hij zich (onbewust) opengesteld om dingen van haar aan te nemen en te leren.

In het begin van de counseling merkten we veel weerstand bij onze zoon. Hij gaf bij ons aan dat hij de counselor aardig vond, maar dat wat zij hem leerde hem echt niet ging helpen. We hadden toen wel zoiets van...tjonge, wat moeten we nu? Eerlijk gezegd twijfelden we zelf bij vlagen ook wel aan onze keuze (heel plat gezegd: gaat 'kleien' en met 'ballen gooien' hem nu echt helpen?) En als hij het zelf niet ziet zitten en 'dwars' gaat doen, moeten we dan nog wel verder? Is dat niet zonde van de tijd en het geld? Op een gegeven moment heeft de counselor hem gevraagd of hij eigenlijk zelf wel doorwilde, want hij mocht daar zelf in kiezen. Dat heeft hem op andere gedachten gebracht (zorgde voor een keerpunt) en sinds die tijd is hij gemotiveerd om naar haar toe te gaan (en vindt hij het zelfs leuk!). Zelfs nu, een aantal maanden na de counseling, vraagt hij nog met regelmaat: 'mama, mag ik nog eens naar haar toe?'

Onze zoon heeft een aantal technieken geleerd (loslaten, focussen, energiemeter goed instellen) die hij kan gebruiken bij het lezen, maar uit zichzelf ook heeft toegepast bij zijn spreken. In het begin van de counseling heeft de counselor aan ons als ouders, maar ook aan onze zoon zelf gevraagd waar zij hem mee mocht helpen. Hij heeft toen zelf aangegeven dat hij het lezen moeilijk vond, maar ook dat hij stotterde en dat erg vervelend vond. Zonder er druk op te hebben gelegd, heeft ze hem geholpen met beter (vloeiender, minder haperingen) leren spreken. Daar waren en zijn we echt zo ontzettend blij mee, da's onbetaalbaar! Ook merken we dat wanneer hij gefocust is en hij zijn energiemeter goed heeft staan, het lezen bij hem beter gaat.

Onze zoon was best jong toen hij startte met de Davis counseling en wij geloven er ook in dat hij nog niet toe was aan het leesonderwijs. Wij hadden daardoor ook niet de verwachting dat hij na het afronden van de counseling opeens een gemiddelde of goede lezer zou zijn. Dat heeft tijd nodig, maar wij zijn ervan overtuigd dat hij in een proces zit. Wij merken bijvoorbeeld dat hij nu pas (midden groep 4) interesse krijgt in lezen en uit zichzelf soms woordjes probeert op te schrijven. Door de counselor hebben wij als ouders het inzicht en vertrouwen gekregen dat onze zoon niet 'anders' is dan andere kinderen, maar dat het zijn tijd nog niet was om te gaan lezen. Het gras groeit immers niet harder door er aan te trekken, oftewel: sommige dingen hebben tijd nodig. De technieken die hij heeft geleerd tijdens de counseling zijn volgens ons niet alleen waardevol voor het lezen, maar voor veel meer dingen in het leven (let maar eens op hoe vaak het woord 'focussen' gebruikt wordt, bijvoorbeeld in de sport). Wij hebben er nog steeds alle vertrouwen in dat deze positieve lijn zich voort zal zetten.

Als ouders hebben wij erg geworsteld met wat nu goed zou zijn voor ons kind. Wij kunnen ons hierdoor goed voorstellen dat dit voor veel meer ouders geldt. Door onze ervaring te delen, hopen wij dat dit andere ouders kan helpen in hun overweging om voor de Davis counseling te kiezen. Onze ervaring met de Davis counseling, is zeer positief. Wij bevelen deze methode dan ook van harte aan!



Dyscalculie

Dyscalculie gaat over de problemen bij het aanleren van rekenvaardigheden en kan ontstaan ondanks voldoende intelligentie en onderwijs. Mensen met dyscalculie denken met name in beelden. Cijfers en andere rekensymbolen kunnen voor verwarring zorgen. Met als gevolg: moeite met het uitrekenen van eenvoudige sommen en het automatiseren van bijvoorbeeld de tafels.

Elk leerprobleem heeft invloed op het zelfvertrouwen van een kind. Je doet je best en het lukt maar niet en je begrijpt niet waarom. Davis®counseling zorgt niet alleen voor betere rekenvaardigheden, maar ook voor een zekerder kind dat kan vertrouwen op zijn eigen intelligentie.

Ervaringsverhaal

Onze zoon M kreeg tegen het einde van de onderbouw moeite met rekenen. Hij werd getest op dyscalculie maar dit kon niet met zekerheid worden vastgesteld. Wel werden er wat tips meegegeven maar daarmee wilde het niet echt vlotten. De achterstand werd steeds groter en M werd van een vrolijke jongen steeds stiller en onzekerder. Hij ontwikkelde ook angsten in deze periode.

Er moest hulp komen en bij toeval kwam ik een flyer tegen van E. Het sprak mij zo aan dat ik meteen contact met haar heb opgenomen en we konden al snel bij haar terecht. Ik was helemaal niet bekend met de Davismethode. Hoe dit werkte hebben wij in de jaren hierna ondervonden.

Allereerst heeft E het vertrouwen van M moeten winnen, maar toen eenmaal het ijs was gebroken ging het als een speer. Het denken in beelden heeft hem zo geholpen. Toen hij begon had hij geen idee hoeveel 100 knickers eruit zouden zien. Hij kon ook niet schatten. In de eerste periode heeft hij heel veel gekleid. Zien en doen, praktijk, plaatjes, foto's, spelletjes en verhaaltjes en zo veel warm geduld van E hebben

uiteindelijk het kwartje doen vallen. Ook leren te concentreren en rust in het hoofd te krijgen met een denkbeeldig maatje plannetjes leren maken. Geweldig! Hij is misschien nog geen rekenwonder maar heeft zeker geen probleem meer, ging prima door de cito en sloot groep 8 mooi af. Ook heeft hij beetje bij beetje zijn angsten leren loslaten.

Vorige week kwam ik E van de coaching tegen in de supermarkt en hoe trots was ik om haar te kunnen vertellen hoe goed het gaat met onze zoon M. Inmiddels 16 jaar, eindexamenklas VMBO-k. De 4 jaar op het voortgezet zijn omgevlogen. Wij krijgen alleen maar lovende berichten en zo zijn de rapporten ook. Prachtige cijfers, óók voor wiskunde en economie. Wie had dat ooit gedacht?

Zijn droom om iets met film te gaan doen heeft hij nog steeds. Na het behalen van zijn diploma gaat hij verder op het Grafisch Lyceum!

AD(H)D

Drukke kinderen in de klas. Of juist kinderen die veel afwezig lijken en vaak dromerig? Deze kinderen hebben/krijgen vaak de diagnose AD(H)D.

Door concentratieproblemen of moeite met het reguleren van hun energieniveau is het voor hen op momenten moeilijk om mee te doen met het lesprogramma. De sociale interactie met hun klasgenoten kan moeizaam gaan.

Een Davis® AD(H)D counseling kan kinderen met AD(H)D helpen om ontspannen en beter mee te komen in het onderwijs.

Kinderen die het programma doorlopen hebben krijgen weer grip op hun focus en energieniveau. Het kind krijgt daarnaast inzicht in hoe concepten zoals oorzaak-gevolg werken; een concept dat voor velen vanzelfsprekend lijkt, maar als je het verband tussen oorzaak en gevolg niet ziet, dan stoot je vaak je hoofd en nog erger: soms denken mensen dat je het expres verkeerd doet.

De bedenker van het programma is Ronald Davis. Inmiddels heeft hij een succesvol bedrijf, maar hij kon niet meekomen op school door zijn dyslexie en autisme. Het AD(H)D programma is speciaal ontwikkeld voor beelddenkers.

Het programma heeft een unieke insteek waarbij er verder gekeken wordt dan alleen het aanbieden van structuur en het aanleren van wenselijk sociaal gedrag. Als eerste zorgen ontspanningsoefeningen en focustechnieken voor controle over de aandacht en energieniveau – het kind kan nu zelf kiezen om bewust en ontspannen zijn aandacht richten. Tijdens de volgende stap wordt er gewerkt aan het beter begrijpen hoe dingen in de wereld om je heen werken. Elf verschillende concepten worden eigen gemaakt: concepten zoals verandering, consequentie, tijd en orde. Deze concepten worden aangeboden in een gestructureerde, vaste volgorde. Elk concept wordt ontdekt in de leefomgeving, dit ondersteunt de vaardigheid om de kennis te kunnen generaliseren. De kennis kan hierdoor toegepast worden in nieuwe situaties. Het groeiende begrip van de wereld zorgt voor minder stress en meer mogelijkheid tot zelfstandigheid.

Hierna wordt de stap gemaakt naar specifieke situaties uit het leven van het kind. Aan de hand van de concepten wordt bekeken wat er precies gebeurd is en hoe het kind de volgende keer voor een zelfde of andere uitkomst kan zorgen.

Het programma is ook geschikt voor leerlingen die het met de reguliere begeleiding net niet helemaal redden of zelfs thuiszitten.

Ervaringsverhaal

Mijn ervaringsverhaal met ADDcounseling

Al jaren liep ik te zoeken waarom ik tijdens mijn opleidingen en werkomgeving tegen bepaalde dingen en situaties aan bleef lopen en op een gegeven moment het gevoel kreeg iemand te worden van twaalf ambachten en dertien ongelukken. Vaak kwam ik in gesprekken in (bijna) conflictsituaties terecht die ik niet wilde en niet begreep waarom ze ontstonden. Regelmatig had ik het gevoel niet begrepen te worden of de mensen om me heen niet te begrijpen. Tevens raakte ik naarmate de jaren en mijn leeftijd vorderden vermoeider en uitgeput, wanneer ik er een werkdag op had zitten, veel indrukken te verwerken kreeg, op bezoek ging of bezoek ontving. Mijn hoofd zat vol.

Twee therapieën later, een burn-out, constitutioneel eczeem en vele andere vage klachten, kwam uit de laatste hulpverleningsgesprekken naar voren dat ik prikkelgevoelig ben. Het verwerken van veel informatie verloopt niet optimaal en er waren raakvlakken met wat ze nu ADD noemen en met beelddenken. Met deze gegevens en handvatten kon ik een paar jaar vooruit, totdat ik in mijn nieuwe baan weer hetzelfde gevoel ontwikkelde en niet lekker in mijn vel zat.

Met mijn zus had ik gesprekken gehad over verschillende methodes en na het lezen van informatie hierover werd ik nieuwsgierig. Ik ging een avond surfen op het Internet en kwam op de site van J terecht, die mij erg aansprak en nu wekte de methode van Ron Davis mijn interesse.

In eerste instantie schrok ik van het feit dat beelddenken in verband wordt gebracht met dyslexie. Ik reageerde waarschijnlijk net als iedere volwassene: 'dyslexie hoort, net als bepaalde allergieën, toch bij kinderen?' Maar ik heb J die avond een mail gestuurd en haar verteld wat mijn leeftijd was en of ze ook volwassenen begeleidde. J reageerde vrij snel en al vlot kon ik terecht voor een intakegesprek. Het klikte en na de intake moest

ik op weg naar huis even slikken. Ik ben dus een beelddenker, maar wat nu en hoe nu verder? Na enige bedenktijd heb ik besloten om het traject in te gaan.

We hebben samen wat afgeleid, gepraat, geoefend en gelachen, zelfvertrouwen gekregen en zenuwpijn gehad. Ik ben de confrontatie aangegaan en heb sprongen vooruit gemaakt.

Uiteindelijk met het resultaat: erkenning van wie ik ben en dat ik geen beperking heb maar een gave:

"De gave van beelddenken"

Er is een wereld voor me opengegaan: de wereld van taal. J leerde mij d.m.v. kleien ontdekken wanneer ik gedesoriënteerd raak, hoe ik mijn focus vast kan houden en hoe ik woordjes kan masteren en vervolgens wat tijd, volgorde en orde inhouden. Thuis wordt er inmiddels dagelijks geoefend met de triggerwoorden en de evenwichtsoefeningen. Eindelijk heb ik antwoord gekregen op mijn vragen waarom er dingen in mijn leven gelopen zijn zoals ze zijn gelopen, waarom er situaties zijn geweest waarin ik niet kon handelen of zaken op kon lossen ondanks mijn wilskracht, doorzettingsvermogen en onstuitbare energie.

Na de Davis Counseling twijfelde ik of ik mijn ervaringen wilde delen met anderen. Ik heb de stoute schoenen aangetrokken en het op mijn werk en in mijn omgeving verteld. Mijn familie wist het inmiddels al en van hen heb ik veel steun ontvangen, evenals van mijn partner die met engelengeduld samen met mij oefeningen heeft gedaan en mij is blijven stimuleren. Nadat ik mijn counselingrapport heb ontvangen ga ik een afspraak maken met mijn huisarts. Tot nu toe zijn de reacties zeer positief.

M

Ervaringsverhaal

P. is een jongen van elf jaar en heeft een ernstige vorm van dyslexie. Toen hij in groep zeven zat waren er op de basisschool eigenlijk geen mogelijkheden meer voor hem om zijn lezen en spelling te verbeteren.

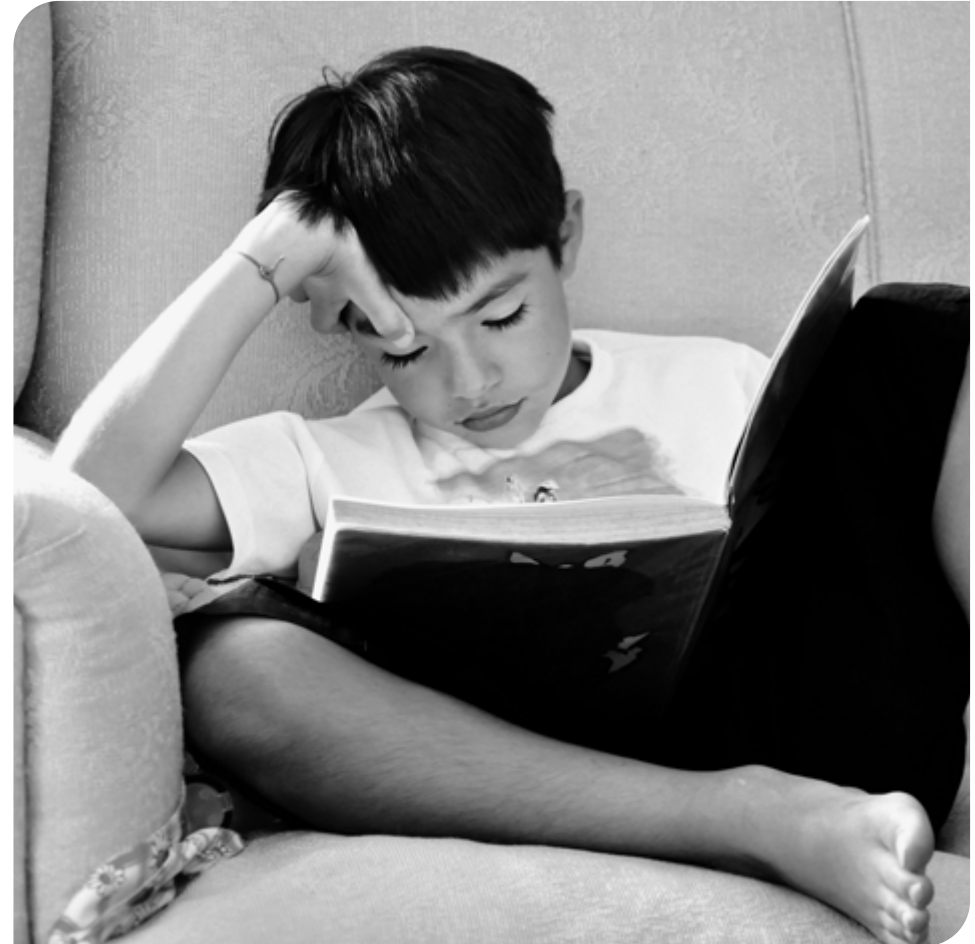
Is dit het niveau waarop hij de rest van zijn leven verder moet? Een intelligente jongen, maar heeft wel dyslexie....

Tja. Je kunt rustig zeggen dat we een beetje radeloos waren.

Gelukkig was daar de Davis methode. Wat een verademing om te lezen dat sommige kinderen beelddenkers zijn en de positieve kanten te lezen van dyslexie!

P. heeft een 10-daagse cursus gevolgd. Het zijn zeer intensieve en lange dagen geweest voor hem maar we durfden weer vooruit te kijken met hoop op verbetering! De counselor is op een hele positieve en zeer veelzijdige manier aan het werk gegaan met P. Het resultaat na de intensieve dagen is dat P. veel bewuster is van zijn manier van denken en hoe hij daar positief naar mag kijken. Hij kan ook lezen maar weet nu ook dat zijn denken anders gaat dan bij andere kinderen. Vooral de focusoefeningen en zijn oriëntatiepunt in zijn hoofd helpen hem nu nog steeds ontzettend bij het lezen. We kunnen rustig zeggen dat P. grote vooruitgang heeft gemaakt wat lezen betreft maar vooral dat zijn zelfvertrouwen is gegroeid.

We zijn er nog niet, maar hebben door de begeleiding van de counselor en de Davis methode een mooie en fijne stap gezet in de goede richting.



Autisme

Het Autismeprogramma van Davis is geschikt voor kinderen vanaf 8 jaar en voor volwassenen binnen het autisme spectrum.

Het tempo van het programma wordt afgestemd op de ontwikkeling van de persoon. Voor jonge kinderen en non-verbale personen is er een aangepast programma, het Stepping Stones programma.

Ontspannings- en focusoefeningen zorgen voor een rustigere prikkelverwerking en een sterker ik-gevoel. Daarna wordt stap voor stap gewerkt aan zo'n 30 concepten, zoals verandering, tijd en controle. Elk concept wordt gemaakt in klei. Vervolgens wordt het onderzocht in de leefomgeving waardoor de wereld overzichtelijker en begrijpelijk wordt.

De winst van het Davis®Autismeprogramma:

- Minder stress door betere prikkelverwerking.
- Beter begrijpen hoe de wereld om je heen werkt.
- Makkelijker sluiten en onderhouden van vriendschappen.

Ervaringsverhaal

J sr. (36 jaar) – Autismeprogramma

De Davis Autisme Aanpak heeft mij de gereedschappen loslaten, energiemeter en een oriëntatiepunt gegeven. Mijn eerste bijzondere ervaring had ik toen ik controle kreeg over mijn oriëntatie. Tijdens een oefening hiermee op een balansbord/wiebelbord kreeg ik voor het eerst super scherp beeld! Alles zag er ineens glanzend, schoon en mooi uit. Ook heel bijzonder dat ik nu een bal goed kan vangen wat vroeger met gymles niet lukte! Ook heb ik echt leren loslaten, ontspannen, zodat ik niet steeds 'op de rotonde' blijf door piekeren.

Tijdens het eerste deel van het programma kreeg ik de opdracht om een poppetje te kleien dat mijzelf mocht voorstellen. Mijn ik (pop) was wankel en nu na het programma ben ik veel sterker, heb ik veel meer levenskracht. Ik heb een sterke eigen wil en kom nu op voor mijzelf. Ik slik (doe) niet alles wat de ander wenst. Daarvoor paste ik me aan, wilde ik iedereen te vriend houden. Het 'pleasen' van anderen ging ten koste van mijzelf, dat doe ik veel minder. Ik kan betekenisvolle gesprekken voeren met anderen en anderen hebben ook interesse in mij. Nu heb ik echte vrienden en kan ik grenzen stellen.

Door de Davis Autisme aanpak heb ik veel geleerd over mezelf en anderen. Ik kan veranderingen overleven. Ik kan nu voelen, van binnenuit, oproepen wat ik wil. Ook kan ik er nu zijn als vader en opvoeder. Voorheen deed mijn vrouw voor 99% de opvoeding. Ik ben nu in staat om verantwoordelijk te zijn voor taken, voor wat ik wil in mijn leven en ik weet nu ook welke voorwaarden er nodig zijn om verantwoordelijk te kunnen zijn. Ook heb ik geleerd om te ontspannen, om even niks te hoeven of te moeten. Nutteloos bezig zijn mocht nooit van mezelf. Niets moet bij

de autisme counselor, ook als je een opdracht niet hebt gedaan is het ok. Ik heb nu veel minder last van oogklachten en lipbijten en ik kan mij veel beter oriënteren.

Ik heb ook aan een vriend gevraagd welke veranderingen hij bij mij ziet:

Hij vertelde mij het volgende:

'Er staat nu echt iemand voor mij op 2 benen'.

'Je gezicht en alles was gigantisch onzeker, nu straal je veel meer zekerheid uit, ook uit je gezicht'

'Je komt op voor jezelf: eerder kroop je in je schulp als je vrouw iets zei, nu niet meer

Mijn zoon J jr. zei het volgende:

'Papa je kan nu zelfstandig in huis zijn, zonder mama en voor ons en de huishouding zorgen'

'Je raakt nu niet in paniek als 'wij' boos zijn, je blijft rustig'

En tenslotte zei mijn eigen vader het volgende:

'Je bent blijer, je ogen staan blijer'

'Je hebt meer energie, meer 'klussen' pak je aan en gaat dagjes weg met de kinderen'

Concepten voor het leven

Dit programma is geschikt voor iedereen die vastloopt in het dagelijks leven. Denk hierbij aan moeite hebben met het nemen van verantwoordelijkheid, motivatieproblemen of een laag zelfbeeld hebben.

Het kan ook zijn dat je iets wilt veranderen in je leven maar niet weet hoe je dat kunt aanpakken.

Ervaringsverhaal

Vijftien jaar oud was ik toen mijn eerste depressie een feit was. Ik was tot die tijd altijd al een kind geweest met vrolijke en verdrietige kanten. Maar die dag dat ik op de trap bij mijn ouders thuis niet kon ophouden met huilen, staat nog voelbaar in mijn geheugen gegrift. Mijn vader werd steeds bozer, toen ik zei dat ik niet wilde leven. Pas veel later snapte ik dat het onmacht was, dat mijn ouders niet wisten wat ze moesten doen en hopeloos toekeken hoe hun dochter, zonder enige reden, zo intens ongelukkig was. Ik heb geen vreselijke jeugd gehad, juist niet. Heb geen traumatische ervaringen mee hoeven maken. Het leven was voor mij gewoon heel zwaar zoals het is.

Vanaf dat moment werd depressie een deel van mijn leven. Langzaam sloop het in mijn lichaam en begon het door mijn aders te stromen.

In mijn pubertijd veranderde ik van het meisje met de Mickey Mouse trui die achter in de klas probeerde onzichtbaar te zijn, in een rebelse puber. Ik was erg beïnvloedbaar en prikkels kwamen en komen altijd maximaal bij me binnen.

Hoog sensitief is het woord wat daar bij past, maar tot voor kort had ik er nooit van gehoord en voelde ik mij vooral 'anders'.

Ik zocht het uiterste op. Spijbelen, foute vrienden, dat soort dingen. Later ging ik drugs gebruiken omdat ik dan wel het tempo van de maatschappij bij kon houden en me wel, voor heel even, gelukkig voelde. Of niks hoefde te voelen, het is maar net hoe je het bekijkt.

Nog later ging ik op in mijn werk, nam extreme projecten aan. Maar uiteindelijk won depressie het altijd. Ik vond een manier om er mee te kunnen leven. Extreem genieten, heel hard werken, veel leuke dingen doen in korte tijd. Want de depressie kon immers ieder moment in vol ornaat de regie overnemen. Hoe vaak ik niet heb gedacht "hee ik voel me best ok, dan moet ik nu met vrienden afspreken, want morgen zal het zwarte monster wel weer binnen komen scheuren". Uiteindelijk viel ik steeds weer in een groot zwart gat. Werd steeds meer afhankelijk van het UWV, vrienden vertrokken en eenzaamheid omarmde mij.

Ik heb heel veel hulp aangenomen. Psychologen, psychiaters, antidepressiva, nog meer instanties. Maar de hokjes waar ik in werd geplaatst klopten niet. Ik zakte steeds meer weg en voelde me onbegrepen. Depressies kwamen vaker en duurden langer, ik leerde om op standje overleven te staan. Maar genieten van kleine dingen en gewoon meegaan in de maatschappij ging me steeds slechter af.

Toen ik voor de zoveelste keer mijn baan verloor adviseerde iemand van het UWV mij om eens naar I te gaan. Ze begreep me enigszins, uit ervaringen uit haar directe omgeving, herkende ze mijn verhaal. Mijn struggles. Ik was zo verbaasd dat ik dus blijkbaar niet de enige op deze aardkloot was die zich zo voelde zonder aanwijsbare redenen.

Ik gaf het een kans, maar sceptisch was ik wel toen ik in het kantoor van de counselor, kennis maakte met I. De kleurrijk ingerichte kamer met frutsels en klei was in ieder geval niet wat ik verwachtte. Ik verwachtte toch weer een steriel ingerichte kamer met een bank en een klok aan de wand, waar ik me voor een uur lang in woorden kon proberen uit te drukken wat mij bezielde.

Iets opvallends gebeurde vrijwel meteen. Ik ging niet met tegenzin naar de sessies, verzon geen smoesjes om maar niet te hoeven gaan. Dit verraste mij. Ik ging gewoon.

I is voor mij een persoon die niet al schrijvend luisterde naar mijn verhaal om vervolgens een diagnose te stellen en er desnoods een pilletje in te stoppen. Bij I is het anders. Het draait om mij. Geen hokjes, geen duidelijk doel, gewoon stap voor stap al kleiend werken aan mezelf. Mezelf begrijpen, authentiek durven zijn, voelen wat je voelt en accepteren dat dit zo is. Proberen te begrijpen waardoor ik me zo voel. Ik hoef geen traumatische toestanden te hebben meegemaakt om te zijn wie ik ben. Ik verdien het om er te zijn en verdien het om een beter leven te mogen hebben. De eerste sessies snapte ik echt niet wat ik aan het doen was. Hoe ging dit hompje witte klei mij nou helpen? Ik vond het maar vaag en waar bleven de handvatten?

Ik had al grote moeite met een IK pop te kleien, begon in details een pop te maken. Haren, ogen, alle toeters en bellen. Het ding bleef ook niet staan. Wat een frustratie en explosie aan emoties.

Ze liet me zien hoe je een eenvoudig Ik poppetje kon kleien. Mijn mond viel open van verbazing! Zo simpel? Ik kon niet zo simpel denken. Onderwerpen spraken me niet aan, of ik snapte niet wat ik moest doen. Ik kon de woorden niet vinden om iets uit te leggen, voelde me dom hierdoor. Maar I oordeelt niet. Die laat het er zijn, langzaam durfde ik emoties toe te laten en de onderwerpen die aan bod kwamen waren allemaal een reden om de muur om me heen af te doen brokkelen en mezelf te leren kennen.

Na 5 sessies begon ik het door te krijgen. Hier werd niet in hokjes gedacht, dit draaide om mijn leven, ik kon steeds meer vorm geven, letterlijk, aan wat er in mijn hoofd speelde.

Ik begon het langzaam toe te laten en te begrijpen. Alles wat ik voel en denk komt door een reden. Ik voel me thuis en welkom bij I. Niks moet, geen haast, geen oordeel. Een compleet nieuwe ervaring en een eyeopener. Ik hoef geen masker op te zetten en de tranen vloeien regelmatig rijkelijk. Door de onderwerpen komen er ervaringen aan bod, of gedachtes die ik leerde te veranderen of aan te gaan. Zo flip ik niet meer om het minste of geringste. Iets wat ik vaak deed, als ik bijvoorbeeld mijn sleutels kwijt was. Ook laat ik me niet meer negatief beïnvloeden door het weer. Iets wat bij mij altijd van grote invloed is geweest. Zo vertelde I me dat ik eens kon proberen met mijn peuterkind door de regen te gaan wandelen en in de plassen te stampen. Ik verklaarde haar voor gek, maar deed het en weet je wat? Ik ging niet dood, er gebeurde niks naars, het was zelfs leuk!

Ik kan niet zo goed uitleggen wat het met me doet, maar ik leer mijzelf erg goed kennen en accepteer dat ik ben wie ik ben. Dat het niet mijn schuld is dat ik me zo voel, dat de depressie er mag zijn, maar niet de overhand mag hebben.

Ik ben eerlijk als ik zeg dat ik niet in een depressievrij leven geloof, maar weet dat ik haar op afstand kan houden en kan temmen. Zo heb ik voor het eerst in 22 jaar !!! een depressievrije winter ervaren. Ik ben afgelopen winter doorgekomen zonder intens ongelukkig te zijn. Natuurlijk had ik slechte dagen en die mogen er



zijn. Ik merk dat mijn manier van denken is veranderd. Begrijp me zelf veel beter en kan dus ook tijdig inspringen op negatieve emoties of gedachtes. Als er iets is, kan ik onbewust relativeren en pak ik het anders aan.

Mijn linkerhersenhelft doet veel meer mee. Geloof me dat ik een jaar geleden deze zin niet eens had uitgesproken of begrepen. Ik heb geleerd dat ik kan kiezen hoe ik reageer op alledaagse dingen.

Ik kan mijzelf verbaal hierdoor ook veel beter uitdrukken. Hoef niet te schreeuwen of met mijn armen te wapperen, maar kan de juiste woorden gebruiken.

I is voor mij een lot uit de loterij. Ik ben nog steeds mijzelf maar in een beter passend jasje. Ik ben weer gelukkig en durf te genieten van kleine dingen. Een boswandeling, mijn peuter, mijn gezin, stampen in de regenplassen. Cliché maar waar.

Ik heb bijna al mijn vrienden van toen verloren. Had nooit gedacht dat iemand mij in dit jasje, zoals ik nu ben, zou accepteren als vriendin.

Omdat ik nu ben wie ik ben, niet de nep vrolijke meid, maar een authentieke vrouw. Maar toch, nieuwe vriendschappen zijn ontstaan, ik kan zijn wie ik ben en dat geeft rust.

Kortom; blij dat ik klei





Ervaringsverhaal

Moeder over haar dochter:

"Mijn dochter zou geen Mavo kunnen doen, zeiden ze, toen ze van de basisschool kwam. Ze had een leerachterstand en dyslexie. Dit hoorden wij (heel slecht) op de laatste dag in groep 8. Wat een teleurstelling was dat, want ze wou zo graag naar de Mavo.

Gelukkig was daar de Davis counselor. Met haar methode heeft ze mijn dochter in 2 weken bijgespijkerd. En hoe! Ze heeft haar niet alleen uitgelegd hoe ze kan leren en wat haar sterke punten zijn, ze heeft ook gekeken naar wie zij was en wat haar blokkeerde. De angsten, het pestgedrag van de Basisschool, haar onzekerheden. Mijn dochter heeft door haar wil en haar doorzettingsvermogen toch haar zin gekregen en ging naar de Mavo.

Ondanks dat ze een vreselijke moeilijke tijd heeft gehad, is ze nu een krachtige, mooie jonge vrouw met een diploma Mavo: VMBO TL. Lange neus naar de mensen die haar onderschatten en nog een veel langere neus naar een ieder die haar moest pesten. Dank aan de Davis Counselor en iedereen die wel in haar geloofde en haar de kans gaven.

Ik ben een trotse moeder"

Ervaringsverhaal

Studente HBO pedagogiek.

Zij kon geen verslagen schrijven vanwege haar dyslexie en dan vooral omdat ze moeite had met scheiden van hoofd- en bijzaken en met volgorde van belangrijkheid aanbrengen. Zij mocht niet verder studeren toen ze bij mij kwam aankloppen. Meteen na de counseling kreeg ze voor het eerst een pracht van een cijfer op een verslag: ze kreeg gelukkig toch nog een kans, vooral ook na een goede motivatiebrief. Ze schreef: "Ik wou nog even een berichtje sturen om te laten weten dat het tot nu toe goed gaat met mijn studie. Er zijn nog steeds mogelijkheden voor mij om meer controle te hebben over mijn taken door beter te plannen, maar ook door meer zelfvertrouwen te krijgen. Gelukkig merk ik nog steeds dat dit groeit en ik ben erg dankbaar voor de Davismethode. Voor school heb ik dit jaar een acht en een negen gehaald op twee toetsen, waarvoor ik een verslag moest schrijven. Het gaat dus eigenlijk best goed. Ik merk nog wel dat ik ondanks de cijfers innerlijk nog wel eens onzeker kan zijn. Ook ben ik nog steeds aan het leren wat de ander nou precies van mij verwacht. Het helpt dat ik steeds beter kan communiceren om mezelf duidelijkheid te verschaffen. Ik vind het bijzonder dat ik 10 maanden later veel profijt kan ervaren van de Davismethode. Tegelijkertijd ben ik nog steeds bezig om de inzichten, technieken en concepten - volgens mij voor een groot deel onbewust - te integreren. Al met al wil ik delen dat ik erg blij ben dat ik het gevoel heb, dat ik het vermogen dat ik heb, steeds meer kan inzetten om te creëren en te functioneren in deze maatschappij." Kort geleden heeft deze studente haar afstuderen gehaald en haar diploma in ontvangst genomen. Ze mailde me met de woorden: "Ik kreeg het bericht dat ik geslaagd ben. Dank je wel. Ik ben er heel blij mee! Maar jouw hulp en de Davis Counseling waren doorslaggevend."

Dyslexie anders bekeken

Iedereen weet dat dyslectische denkers verwarring ervaren.

Verwarring bij het lezen, schrijven of bij andere taken die voor hen een uitdaging zijn.

Gewoonlijk denken mensen dat dyslexie eerst ontstaat en de verwarring daarna.

"Natuurlijk is hij in de war, hij heeft dyslexie!"

Maar...: stel je voor dat het andersom is?

Stel dat een persoon niet in de war raakt omdat hij dyslectisch is.....maar dyslectisch omdat hij in verwarring is?

Stel, dat het op een gegeven moment het gevoel, de emotie van verwarring is die letterlijk die dyslectische symptomen aanzet?

Voorbeeld:

Een vrouw van in de veertig. Ze was dyslectisch en een sterke visueel-ruimtelijke denker.

Ze vertelde onder andere dat ze heel goed kon rekenen maar slecht kon lezen. Ze had verder gemerkt dat ze heel goed telefoonnummers kon onthouden. "Het is net alsof ik ze in mijn hoofd kan zien", zei ze, "en dan hoef ik alleen maar het nummer te draaien dat ik voor mij zie."

En toch was ze slecht in spelling.

Heel wat boeken en heel wat sprekers zullen beweren dat dyslexie te maken heeft met ogen die slecht van links naar rechts kunnen volgen, met niet goed ontwikkelde klank-teken koppeling, een slecht korte termijngeheugen, een genetische bepaalde afwijking of een fysieke beschadiging van het brein.

Maar misschien moeten we nog dieper graven dan dit en vragen: "Wat gebeurt er

als een vrouw wel cijfers kan visualiseren maar geen letters? Welke mogelijke vaardigheid heeft ze zich niet eigen gemaakt als ze wel 7-1-3-4-6-2 voor zich kan zien, maar niet v-r-i-e-n-d-?"

Inderdaad, het is zo, dat een aantal van bovengenoemde verschijnselen zich tegelijk met een dyslectisch probleem voordoen. Maar zijn zij de onderliggende oorzaak? Of gaat dyslexie eigenlijk, fundamenteel bezien over hoe we op iets reageren: een soort reflexreactie op een verwarrende stimulus waardoor we even in een blanco komen en ons denken wazig wordt?

Anders gezegd, doen de letters iets met deze vrouw, dat cijfers niet doen, behalve dat ze iets wel of niet kan?

Stel je bijvoorbeeld een denkbeeldig nieuwsgierig kind voor –zo'n kind dat graag zijn omgeving verkent: helemaal opgaat in een rollenspel met poppen of soldaatjes, of in bomen klimt, of steeds dingen uit elkaar haalt, of langdurig zit te dagdromen.

Met 4 of 5 jaar, gaat dat kind naar school.

En leert ... letters.

Een letter is een 2-dimensionaal symbool dat geen betekenis heeft. Hij dient alleen als bouwsteen om geschreven woorden te maken. De letter heeft geen diepte, geen andere kant, niets kan worden onderzocht. Het is alleen maar.

Stel je nu voor wat er gebeurt als het vermogen tot nieuwsgierige, onderzoekende verbeelding wordt gericht op alleen maar een paar tekens op een bladzij. Dan krijg je een idee hoe bij een jong dyslectisch kind een gedrukt woord soms door zijn getalenteerde denken vervorming, wazigheid en schijnbare beweging kan veroorzaken.

Totdat de verwarring over de waarneming van letters voor dit kind is opgelost, wordt

woordherkenning voor hem nooit een gemakkelijk of plezierig proces.

Nu terug naar de vrouw die wel cijfers kon 'zien' maar geen letters. Je herinnert je nog wel dat ze zei dat ze goed was in rekenen. Dan is hier een aannemelijke verklaring: cijfers veroorzaakten geen verwarring omdat ze de betekenis ervan aan haar rekenkundige verbeelding kon koppelen. Met letters lukte dat niet.

Daarom maken letters haar denken wazig, terwijl cijfers dat niet doen. En als ons denken wazig is, dan kunnen we niet helder visualiseren of informatie helder in ons opnemen.

Stel je voor dat je weer op school zit en dat je iedere dag een moeilijke wiskundesom moet oplossen – je weet wel, het soort som dat is gebaseerd op deze formule:

$$x = \frac{-b \pm \sqrt{b^2 - 4ac}}{2a}$$

Stel je nu voor dat dit soort sommen maar blijven komen en komen en komen en dat alle andere klasgenoten die sommen echt gemakkelijk vinden, terwijl jij ze echt heel erg moeilijk vindt. Stel je voor dat dit een paar jaar lang maar doorgaat, dag in dag uit...

Dat gevoel komt nog het meest overeen met hoe een dyslectische denker zich de eerste schooljaren kan voelen.

Op een gegeven moment ben je zo gefrustreerd met de situatie dat je wanhopig op zoek gaat naar een manier om daarmee om te gaan en zo tenminste je gevoel van eigenwaarde overeind te houden.

Je leert bijvoorbeeld je te concentreren en je mentaal enorm in te spannen om het maar goed te doen.

Of je leert jezelf ezelsbruggetjes om dingen te onthouden, of je leert lesstof domweg van buiten door maar steeds te herhalen.

Of je leert jezelf om maar wat aan te rommelen en je wordt de 'grapjas' in plaats van de 'stomkop'.

Wat je ook maar doet, er is een probleem. De wereld om je heen begint je te prijzen dat je het 'goed' hebt. Maar het aanleren van ezelsbruggetjes, eindeloos herhalen of concentratie heeft alleen maar ertoe geleid dat je je eigen denken niet meer vertrouwt.

Dit gebrek aan vertrouwen van een kind in zijn natuurlijke vermogen zich iets volledig eigen te maken, veroorzaakt schade. Schade aan het gevoel van eigenwaarde, aan het plezier beleven aan een onderwerp en aan het gemak waarmee iets nieuws wordt aangepakt. En wat erger is, het lijkt een goede oplossing, omdat de buitenwereld 'verbetering' ziet bij de leerling.

Dingen om uit te proberen

Denk eens na over de vijf of zes belangrijkste vaardigheden die jouw leerlingen volgens jou moeten beheersen om gemakkelijk met een bepaald onderwerp om te kunnen gaan.

Als jouw leerlingen die beheersen, bedenk dan eens hoe je hen hebt geholpen om dat voor elkaar te krijgen. En feliciteer jezelf van harte.

Let eens op tekenen van verwarring (fronsen, aarzelen enz.) als leerlingen met een onderdeel van jouw lesstof bezig zijn waarvan ze de vaardigheden niet beheersen.

Let er ook op of ze bepaalde overlevingsstrategieën gebruiken, bijvoorbeeld: intense

ijver, ezelsbruggetjes, herhaling, hardop opzeggen of maar een beetje aanrommelen. De gave van dyslexie is de gave van beheersing.

Het is de gave van leren door ervaring tot het punt waarop herinneren moeiteloos gaat.

De gave van iets zo compleet begrijpen dat er geen verdere uitleg of uit het hoofd leren nodig is.

Dyslectische denkers zijn vindingrijke denkers die uitblinken in onderzoekend leren: door zien en doen.

Heb je geleerd om jezelf aan te kleden? Moet je nog nadenken over hoe je je kleren 's morgens aantrekt?

Heb je geleerd om een auto te besturen tot het punt dat je ondertussen een ontspannen conversatie kunt voeren?

Hoe ben je tot dat niveau van beheersing van die vaardigheid gekomen? Door boeken te lezen over hoe je je moet aankleden of over hoe je een auto moet rijden? Of door het te doen?

Hoe meer we leermomenten ontdekkend kunnen maken, hoe meer onze dyslectische leerlingen kunnen gedijen terwijl we tegelijkertijd de andere leerlingen stimuleren.

Er wordt soms beweerd dat dyslectische denkers een goed langetermijngeheugen hebben maar een pover kortetermijngeheugen. Volgens mij heeft het meer te maken met de vraag of iets ervaren is als waar of niet. Een dyslectische denker maakt zich informatie eigen en die beklijft als de verbeelding erbij wordt betrokken; terwijl informatie die niet kan worden gekoppeld een minuut later weg kan zijn (in de eerste plaats omdat het er in feite nooit echt is geweest).

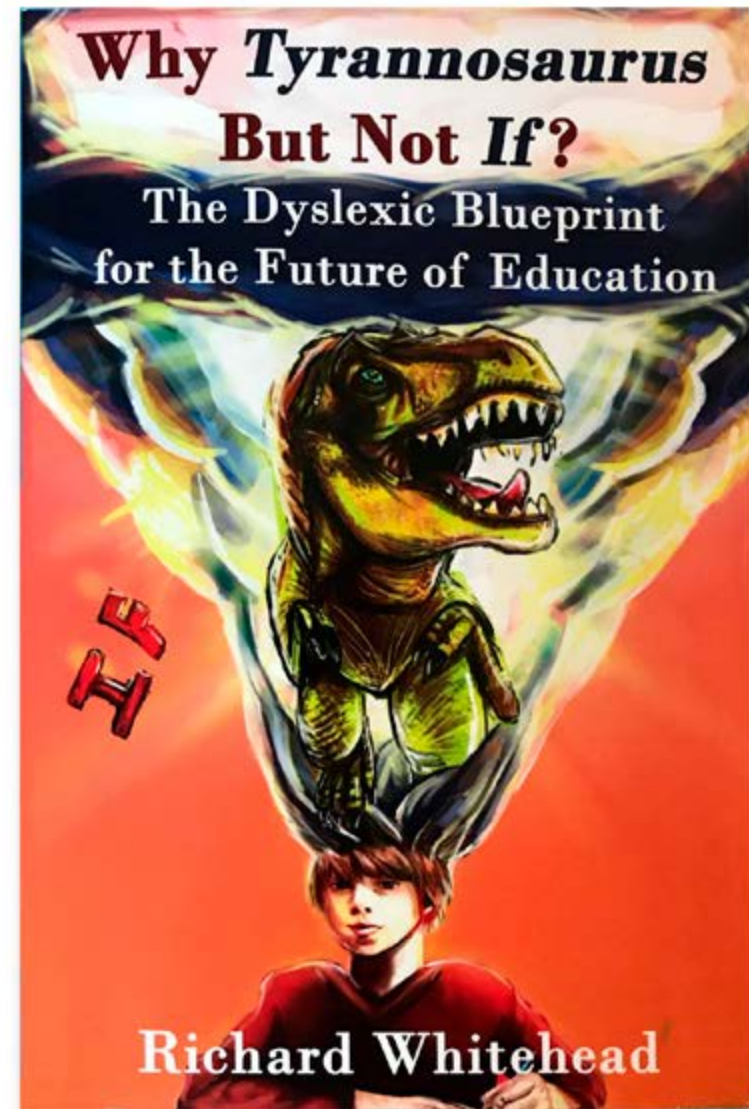
Het les geven gaat niet langzamer, zit niet vol herhalingen of wordt intellectueel minder zwaar gemaakt. Het wordt eenvoudigweg meer ervaringsgericht aangeboden.

Dit zijn de sleutelkenmerken van een dyslexie-vriendelijke leeromgeving:

1. Waar mogelijk, wordt informatie uitgeprobeerd, zodat ervaren kan worden dat die informatie klopt.
2. Leerkrachten zijn alert op tekenen van verwarring bij hun leerlingen en reageren daar adequaat op.
3. Leerlingen kunnen door het aanleren van een serie strategieën zelf verantwoordelijkheid nemen voor het managen van hun innerlijke toestand.
4. Het lesmateriaal wordt stapsgewijs en in volgorde aangeboden om zekerheid te maximaliseren en verwarring te minimaliseren.
5. De lesstof wordt zoveel mogelijk onderzocht en bestudeerd in plaats van uit het hoofd geleerd.

“Als iemand zich iets heeft eigen gemaakt, dan wordt dat deel van die persoon. Het wordt deel van het denkproces en van het creatieve proces van die persoon. Het voegt de kernkwaliteit toe aan alle volgende gedachten en creatieve uitingen van die persoon.”

Meer informatie? Lees de tekst tips voor leerkrachten. (ouders)



Tips voor leerkrachten

Deze tips zijn gebaseerd op breinvriendelijk leren.

- Gebruik beelden om je instructie en opdrachten te ondersteunen, zodat de beelddenkers niet afhaken.
- Geef eerst het totaal plaatje en dan pas de stukjes (eerst hele puzzel en dan de losse puzzelstukjes).
- Geef het doel en het nut aan van de les. Waarvoor kun je deze informatie gebruiken en wat heeft de leerling aan deze informatie.
- Laat de leerlingen de stof zelf beleven door te onderzoeken.
- Geef de opdrachten één voor één, anders raken ze de volgorde kwijt. Ze kunnen al afdwalen in gedachten bij wat ze horen over de volgende opdracht.
- Bij verbeteren niet het (halve) goede woord opschrijven, maar laat een nieuwe afbeelding zien met het juist geschreven woord erbij. Daarbij het foute woordbeeld door de leerling laten weghalen uit het hoofd.
- Let op of de opdracht of instructie begrepen is, mogelijkheid is om ze de opdracht na te laten vertellen.
- Gebruik de open mindset van Carol Dweck, gebruik vooral de woorden 'nog niet': "Je kent het nog niet."
- Kijk na met groen en geel en geef aan wat er goed is. Benadruk niet wat er 'fout' is. Alleen door het maken van fouten kun je iets nieuws leren.
- Instructie (op eigen niveau) is voor alle kinderen belangrijk, ook voor de meer- en hoogbegaafden.
- Gebruik veel humor.
- Laat de leerlingen voldoende drinken.
- Gebruik veel verschillende coöperatieve werkvormen tijdens het leren en werken.
- Laat de leerlingen regelmatig bewegen, verspreid de oefentijd.
- Spoor leerlingen aan om te spelen.
- Communiceer met gebaren.
- Betrap leerlingen op goed gedrag.



Tips voor ouders

Dyslexie komt voor bij ongeveer 2-4% van alle Nederlanders.

Drie keer zoveel jongens als meisjes hebben dyslexie.

Bij dyslexie speelt erfelijkheid een grote rol. Als één van de ouders dyslexie heeft, dan heeft het kind 40 tot 50% kans op dyslexie. Als beide ouders dyslexie hebben, dan is de kans zelfs 80%. Als er in de hele familie geen dyslexie voorkomt, dan is de kans op dyslexie erg klein.

- Zorg voor acceptatie.
- Schrijf briefjes naar elkaar.
- Geef gezonde voeding en ontbijt goed, dit verbetert de leerprestaties.
- Beweeg regelmatig met je kind tijdens het huiswerk maken.
- Maak thuis gebruik van de leerstijl van beelddenken door af te laten kijken, bijvoorbeeld door bekijken van filmpjes of voordoen en daarna zelf te laten maken of doen.
- Geef eerst het totaalplaatje en dan pas de stukjes informatie (eerst de hele puzzel en dan de puzzelstukjes). Is dit plaatje te groot, maat het dan eerst kleiner of eenvoudiger.
- Geef het doel en het nut aan van een opdracht, maak daarbij het nut zo voorstelbaar mogelijk. Laat het hem of haar voor zich zien, als een film met zichzelf in de hoofdrol. Let op of de opdracht begrepen is, vraag of ze de opdracht in eigen woorden willen terug vertellen.

- Leg uit dat je van fouten maken juist leert. Je leert alleen als je fouten maakt. Als alles goed gaat dan weet je alles en hoef je niets nieuws meer te leren. Sterker nog, je wilt niets nieuws meer leren, want dan maak je misschien fouten en dat kan niet als je alles weet.
- Gebruik de open mindset van Carol Dweck hierbij: je kent of kan het **nog** niet.
- Beloon het proces en niet het resultaat. 'Dat heb je goed gedaan.' 'Je hebt er hard voor gewerkt.' 'Je zult altijd iets meer moeten oefenen dan anderen, maar je bent een doorzetter'
- Voorkom persoonsgebonden toeschrijving van problemen (het is mijn schuld).
- Gebruik een woordenboek/internet voor het opzoeken van betekenissen van woorden die ze nog niet kennen.
- Donald Duck is een tijdschrift dat de woordenschat vergroot.
- Vraag altijd hoe komt dat ... i.p.v. waarom doe je dat... Waarom is impliciet al een oordeel.
- Laat je kind een tekening, collage of mindmap maken over het te leren onderwerp.



Links

Voor meer informatie ...

...over
het vinden van
een counselor
die bij u past



www.daviscounselors.nl

...over
effectieve begeleiding
bij dyslexie, dyscalculie,
AD(H)D en autisme



www.dedavismethode.nl

...over
het inzetten van
de juiste leerstrategieën
op scholen



www.davisleerstrategieen.nl

...over
vollediger deel kunnen
nemen aan het leven



www.davisautisme.nl

Stichting DDA Nederland | Texel 99 | 3524 AS Utrecht
Tel: +31 30 320 0434 | www.dedavismethode.nl

